

mænd og 36 menige. Det ser ud, som om der skal være 2—3 Befalingsmænd for hver menig, og derved faar man en Mistanke om, at der er noget i den Tale, der er kommen frem her i Dag, at der er alt for megen Inspektion, alt for mange til at se, om den og den bestiller noget. Jeg kan ikke forstaa det; jeg kender ikke noget andet Sted, hvor det er saadan. Det er i alt Fald ikke Tilfældet i Hæren, der dog ogsaa er et militært organiseret Korps, at der skal være saa mange Befalingsmænd til saa faa menige.

Saa er der en anden Sag, med Hensyn til hvilken jeg vil stille mig ved Siden af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), og det er Spørgsmaalet om det ladte Gevær. Nu hører jeg ganske vist, at det ærede Medlem fra Vonsild (Bramsen) mener, at nogle ville gerne beholde dette ladte Gevær; men det tror jeg ikke rigtigt paa. Ja, ganske vist, selv de urimeligste Ting kan der være Folk, der holde paa; men i alt Fald alle dem, jeg har talt med, have været meget kedede af dette Gevær, baade fordi det generer dem i selve deres Gerning, og ogsaa fordi det generer dem i deres Eritid derved, at de skulle holde det i Orden. Jeg synes, enhver kan sige sig selv, at et ladt Gevær under daglige Forhold maa være en Gendarm til overordentlig Gene, og det ser ogsaa lidt mærkeligt ud, naar man ser Opsynet paa den anden Side af Grænsen. Saa vidt jeg ved, er det saadan i Tyskland eller i hvert Fald i Preussen, at der staa Soldaterne paa Post med skarpladte Geværer og ere ikke bange for at bruge dem, men her i Danmark er der ingen, der gør det. Ved Grænsen derimod er det lige omvendt. Der har det preussiske Toldopsyn Sidevaaben, men det danske Gendarmerikorps har skarpladte Geværer, som i Virkeligheden hindre dem i Udførelsen af deres Gerning og ogsaa kunne være farlige under visse Forhold. Derfor henstiller jeg til den højtærede Finansminister at befri dem for dette Gevær hurtigst muligt. De have for Resten den Opfattelse, at det er en Grille af Chefen, at han har faaet indført Geværet for at sætte endnu stærkere Kulør af Militærvæsen paa dette Korps. Om det er rigtigt, ved jeg ikke, men det er i alt Fald nok rigtigt, at Chefen har faaet det indført, og den højtærede Finansminister maatte kunne faa det ført ud igen, det er vist paa Tide.

Endnu vil jeg henstille til det eventuelle Udvalg — jeg ved ganske vist ikke, om der bliver noget Udvalg, men det an-

tager jeg — at skaffe at vide, hvad Gendarmeriet virkelig koster os. Jeg tvivler ikke om, at de Tal, vi have her, ere rigtige, men jeg tror ikke, de ere udtømmende. Her have vi nemlig kun en Opgørelse af, hvad det koster nu, og hvad det vil koste, naar denne Lov er gennemført, og der er, saa vidt jeg husker, en Nedgang i Udgiften derved. Men det er jo kun Lønningerne til Befalingsmænd og menige, her er opført, og Gendarmeriet koster sikkert en Del mere. Jeg har hørt Fugle synge nede ved Grænsen om, at der ødsles overordentligt fra visse Sider med Penge paa dette Korps ved den Maade, de blive anvendte paa. Om det er rigtigt eller ikke rigtigt, kan jeg ikke afgøre, men jeg vil dog opfordre det eventuelle Udvalg til at skaffe sig virkelig Oplysning om, hvor mange Penge dette Korps koster, og hvad disse Penge bruges til ud over Lønningerne. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker den ærede første Taler (Brorsen) og de øvrige ærede Medlemmer for den velvillige Modtagelse, dette Forslag har faaet. Det er ganske rigtigt, at jeg har lagt megen Vægt paa, at det blev saaledes, at det kunde blive en Forbedring for Mandskabet uden nogen Merudgift for Statskassen, og det er endogsaa blevet en Besparelse for Statskassen. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man overalt, hvor der er Mulighed derfor, søgte at indrette Lovene derefter. Imidlertid maa man jo ikke forlange det af alle Lønningslove; der er visse Etater, hvor Arbejdet stiger i den Grad paa Grund af Tidsudviklingen, at det er ganske umuligt ved en Lønningsforbedring at gennemføre en saadan Reduktion, at det samtidig kan blive endog blot en Erstatning for Lønningsforbedringen. Men saa vidt muligt bør det sikkert gøres.

Maa jeg straks, da det ligger udenfor Lovforslaget, gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), da han rettede Bebrejdelser mod Regeringen, fordi vi ikke havde fordelt Tingets Arbejdsstof rigtigt. Heri har det ærede Medlem ganske Ret; Fordelingen har ikke været hensigtsmæssig. Men Aarsagen til, at det har været saaledes, at der har været forholdsvis faa Forslag fremme i den første Halvdel af Samlingen og forholdsvis mange i den anden Halvdel, ligger jo meget nær, nemlig i den Omstændighed, at Ministeriet først tiltraadte i Juli Maaned,